

Dalgasına

Kaan Giray Buzluk

2021

İçindekiler

1	Kitap İsmi Üzerine	3
2	Önsöz	4
3	Şiirler	7
3.1	Dalgalar	8
3.2	Bilmemelisin	9
3.3	İtiraf	10
3.4	Orhan	11
3.5	Gidiciyiz	12
3.6	Zaman	13
3.7	Sessiz	14
3.8	Sedef	15
3.9	Müslüm Baba	16
3.10	Eşik	17
3.11	Karanlık	18
3.12	Yol	19
3.13	Yaz Sabahı	20
3.14	Çamlıbel	21
3.15	Benlik	22
3.16	Ebabil	23
3.17	Papatya	24
3.18	Kara Saat	25
3.19	Elveda	26
3.20	Ölüm	27
3.21	Küskün	28
3.22	Bir Sonbahar	29
3.23	Sanrı	30
3.24	Nazire	31
3.25	Resim	32
3.26	Hayat	33
3.27	İnsan I	34
3.28	İnsan II	35

3.29	Yalnız	36
3.30	Acılar	37
3.31	Umut	38
3.32	Anne	39
3.33	Mavi	41
3.34	Kızıl	43
3.35	Hatır	44
3.36	Ölü Adam I	45
3.37	Ölü Adam II	46
3.38	Baba	47
3.39	Yarım Adam	48
3.40	Veda	49
3.41	Ayça	50
3.42	Bencil	51
3.43	Bırak Kalemı	53
3.44	Yetişkin	54
3.45	Bir Varmış Bir Yokmuş	56
3.46	Uzakta	58
3.47	Gece Yürüyüşleri	59
3.48	Garip	60
3.49	Gözlem	61
3.50	21. Yüzyıl Tragedyası	62
3.51	Anı	64
3.52	Beraberdik	65
3.53	Mitos	66
3.54	Esinti	68
3.55	Bayram	69
3.56	Prenses	70
3.57	Günsüz	71
3.58	Gizem	72
3.59	Arzuhal	73
3.60	Zerdüşt	74
3.61	İsimsiz 2	75
3.62	İsimsiz 3	76
3.63	İsimsiz 10	77

3.64	İsimsiz 11	78
3.65	İsimsiz 12	79
3.66	İsimsiz 13	80
3.67	İsimsiz 14	81
3.68	İsimsiz 16	82
3.69	İsimsiz 18	83
3.70	İsimsiz 20	84
3.71	İsimsiz 21	85
3.72	İsimsiz 23	86
4	Dörtlükler	87
4.1	I	88
4.2	II	88
4.3	III	88
4.4	IV	88
4.5	V	88
4.6	VI	89
4.7	VII	89
4.8	VIII	89
4.9	IX	89
4.10	X	89

1 Kitap İsmi Üzerine

Kitap ismi olarak öncesinde "Çocukluk" ismini düşünmüştüm, benim toy hallerimi, zayıflıklarımı, gülünç, çocuksu düşüncelerimi anlatacaktı. Şimdiyse daha güzel bir isim bulduğumu sanıyorum; "Dalgasına". "Dalgasına" hem denizi çağrıştırıyor, hem de yazılan tüm bunların bir hiç uğruna yazıldığını anlatıyor. Madem yapılan her şey zaten bir gün geri dönecek, bunu biliyorum ve "Dalgasına" diyorum.

2 Önsöz

Şiir neden yazılır? Şu bulunduğumuz noktaya dek ne acayip akımlar geçti. Şiir sözlere ağır geldi kağıda döküldü, parçalara bölündü, irili ufaklı ikilemelere büründü, tekrar birleşti, dağıldı etti. Ne oldu sonunda? Başladığı noktaya geri döndü; sözlerin yapısına ayak uydurdu. Yazarlara da ölmek kaldı mezarlarında... İnsan ne yapıp ettiyse de yazma ihtiyacından bir türlü kurtulamadı. Bunun bir yetenek olduğunu sanmıyorum, her insan önüne kağıdı alıp bir şeyler karalayabilir. Yazmak daha doğrusu bir ihtiyaç; insanın varoluşsal derdinden doğan bir dert. Hepimizin hayatında, günlük yaşamımızda dahi, üstümüzden atamadığımız bir mahzunluk hali var. Orhan Veli de bunu zamanında Garip Akımı'nda belirtmiş. İnsanlığın ortak olarak paylaştığı bu mahzunluk hali insanı yazmaya yönelten yegane şeydir. İnsan yazmayı bir varoluş meselesi olarak düşünüp sanki yok olurcasına yazı yazmalıdır. Şiiri kendisi için yazmamalı, hissettikleri için yazmalıdır.

Evet belki daha çok bilgisiz ve deneyimsizim; ama size bahsedeyim neden yazdığımı. Hani bazı durumlarda saçma sapan bir işle uğraşırsınız; aynı şeyi defalarca tekrarladığınız türden. Böyle durumlarda yaptığınız el hareketleri bir mertebeden sonra kendi başlarına devam etmeye başlar. Sanki siz hiç çaba harcamazsınız devam ettirmek için. İşte böyle durumlarda içinde bulunduğunuz durumun dışına çıkarsınız, farklı bir düşünce aleminin içine dalarsınız. Bilirsiniz ki o an gördüğünüz işi yapmaktasınız; fakat aklınızdan geçen düşünceler çoğaldıkça gözlerinizin önüne acayip görüntüler gelir. Aynı olayı defalarca yaşamışımıdır, hem de farklı suretlerde. Bazen sandalyede yorgun bir halde oturup elime defteri alırım. Yorgunluğun da etkisi altında beyin sanki aktif bir düşünme işleminden ziyade pasif bir duruma gelir. Böyle anlarda adeta düşünce aleminden beynime düşen düşünce parçaları olurcasına kalem hareket etmeye başlar ve cümleler yazılır. Her şeyin farkındasınızdır; ama yine de bir şekilde düzenin dışına çıktığınızı hissedersiniz. Benliğiniz ortamında içinde

kaybolurken siz "dışarıki" bir odada olduğunuzu hissedersiniz.

Hele ki bu pasif düşünce halinde aklınıza gelen yahut kağıtta yazılı bir dize okursunuz. En sevdiğiniz şairdendir veya günün birinde birinden duymuşsunuzdur. İşte tam o sırada yazılı söz size bir anda çarpar. Sırtınızdan, omuriliğiniz boyunca beyninize doğru bir uyarılma hissedersiniz, tüyleriniz diken diken olur. İşte tam da bu duygu nedeniyle şiir yazıyor ve okuyorum. Bana sorarsanız her hareketimizin nedeni hissettiğimiz duygulardır. Duygulara yenik düşüp hareket etmemiz bir o kadar ilkel ve vahşi hayvanları andırırcasına olsa da bu gerçeği göz önünden çıkarmamamız gerekiyor. Ne kadar modern insanlar olarak analitik düşünmeye yöneldiysek de insani ilişkiler içerisinde bu duygusal birikimimizden sıyrılmamamız gerekiyor. Zaten hiçbir bilginin doğruluğunu teyit edemeseniz bile hissettiğiniz duygu o an en gerçek olanıdır.

Hayatım boyunca birçok yanlış yaptım, ihanete uğradım, sayısız pişmanlıklar yaşadım; ama her zaman ne hissettiğimin farkına varmaya çalıştım. Şiirde de düşüncelerden çok hislere yönelmeyi doğru buldum; çünkü hislerin doğruluğundan kesin olarak emin olabiliyordum. İnsanın üstünden atamadığı o mahzunluk hissi de bu nedenle şiirden hiç eksilmedi. Belki de insan olmanın bir teyidi olarak bu duyguyu kullanmamız gerekiyordu. Tekrar dönüp yazılanlara baktığımda zaman içinde ne kadar saçmaladığının farkına varıyorum. Sürekli anıları didiklemeyle uğraştım fakat unuttuğum bir şey vardı ki hatıraların ucu bir yere çıkmıyor. İnsan nerede ne halde olsa da geçmişi anmak kendisini o durumdan kurtaramıyor. Şiiri o anlattığım pasif düşünce haline benzetecek olursak kendisine has bir işleyişi var. Bilmelisiniz ki şiirde her şey yaşanabilir. O düşünce parçaları doğru şekilde birleşirse gereken duyguya bürünebilir. Durumun böyle olduğunu kabul edecek olursak şiir yazana değil ihtiyacı olana aittir. En azından Pablo Neruda böyle söylüyordu.

Neticede şiirin varlığının temeli sizde yarattığı duygular olmalıdır. Eğer okuduğunuz bir dize sizde ihtiyaç duyduğunuz duyguları yara-

tamıyorsa amacına ulaşamamış demektir. Duygulara karşın üzerinde uzunca durduğunuz düşünceler bile sonunda bir anlam yaratabilir.

Kaan Giray Buzluk

3 Şiirler

3.1 Dalgalar

Aşkın tan vaktiydi bakışlar,
Gözlerin kaygısı sıcak teninde biterdi.
Sözlerse daha ufaktı o zaman, yüreklerse toy
Bir çırpıda yüklenebilirdi
Kalbe, dağları eriten yükler.

Sana ulaşmaktı bütün mesele,
Ve ulaşamamaktı alınan zevk.
Dudağımızdaki yenilginin izleri
Esen rüzgarda unutulmuş bülbülün sesiydi

Halime bak şimdi
Daha yeni fark ediyorum
Boğaz'dan bir bilinç akıyor
Saçları sarı ve dalgalı
Ruhuma derinden bir dokunuşu var
Durmadan yakarışlar içinde
Saçları sarı bir çocuk

Halime bak şimdi
Daha yeni fark ediyorum
Dalgaların her birinde yazılı bir söz
Dalgaların her bir parçası bir anı
Yarınlar var senden uzak, görüyorum
Sözlerse halen ufak

3.2 Bilmemelisin

Ne zaman bakışlarından korksam
Yapayalnız kalırdım nabzın boşluğunda
Nefret ederdi senden kalbim
Hani öylesine, dakikada yüz defa.
Gözlerine demir perdeler inmişti
İplerinden çekmek ama
Hiçbir zaman yetmedi

Ne zaman sesini duysam sesimde
Yağmur bastırırdı içerde aniden
Ben fırtınanın içinde suskun
Defalarca anlamazdın beni
Dışarda kalmış ağlayarak

Bir kez olsun yalnız kalalım istedim
Gözlerinde sevişebileceğimiz kadar
Ama işte o öze ulaşmadan
Düşüncelerinde kalabalıklaştı,
Geçmiş zamanlar.

Denizdeki dalgalar gibiydin
Gelip geçtin geride iz bile bırakmadan
Ben de bir sabah uyanınca adımı hatırlayamadım,
İçimden ağlamak gelmişti
Ağlayamadım...

3.3 İtiraf

Bu şiir yalnız sana ait
Elbet okuyacaksın biliyorum
Bir gün gözlerimiz bu satırlarda buluşacak
Konmamış noktalardan anlayacaksın
Arala dudaklarını bak bakalım
Hissediyor musun kondurduğum öpücüğü?
Geçmemiş zamanları bir kenara at
Hadi neşelen biraz
Bu belki de en yakın anlarımız

Yalandan bir hayat benimkisi ama
Her günüm bir başkasının kağıdında
Çizdiğim kimse utanmazdı hayat bulmaktan
Kurşun duygularla şiirler içinde
Benden başka

Bu şiir yalnız sana ait
İstersen satırlarıma dokun geceleri
Düşün bana hissettirmeden
Yanı başında seni sevdiğimi
Bir yaprağı koparmak kadar kolay
Güvenini kaybetmek sevdiğinin
Ne ben peşinden geleceğim
Ne de sen itiraf edeceksin

3.4 Orhan

Orhan be sen de amma içiyorsun
Cigaranın küllerini saysana
Yalnızlık diz boyu
İkimizden birisi ölü
Aramızda yüz yıl var
Yüz yıl konuşsak mı
Yalnızlık zor şey ama işte
Zor şey sessizliği duymamazlıktan gelmek
Ölüm gibi bakıyor gözlerin
Seni masa başına koyuyorum
Sesin çıkmıyor

3.5 Gidiciyiz

Sinirlenmeye lüzum yok,
Hepimiz gidiciyiz bu dünyada.
Hayat basitçe yaşanmalı
Sarı bir yaprak gibi günü geldiğinde
Kopabilmeliyiz en güvendiğimiz yerden.
İnsan olmak bir kusur belki
Hangimiz gururuna yedirebilir
Onca şeyden sonra üstüne basılmasını
Hem de tanımadığı bir kişi tarafından.

3.6 Zaman

Bugün annem ölmüş
Belki de yarın, bilmiyorum
Nasıl da eskiyor seneler
İnsan kaydını tutmazken
Hiçbir şey gerçek gelmiyor artık
Yaşamadığım zamanların
Hasretini çeker gibiyim

Kabuğuna çekilmiş bir yalandan ibaret insanlık
Gün yüzünde kimseden ses çıkmıyor
Vakit akşam oldu mu ölüm vurunca
Saniyeler başlıyor dönmeye
Ama dakikalar geçmiyor

3.7 Sessiz

İçimdeki bu sızı yetmez mi?
Daha çok satır var sanırdım
Yalnızlığımızı anlatacak
Ebediyetinde bu dünyanın.

Ölümüne uyanan bitki
Hiçbir acı çekmiyor
Acılar bir tek sana kalmış
Biz göçebelere değil

Elbet sönecek içindeki nefes
Kanının son varisini elinden tutmak isterken
Zaman dediğin nedir ki?
Gençliğini yaşayan ak tanesi

3.8 Sedef

Her nisan yağmuru özletir baharı
Otuz beş yaşta falan da değildi esrarı
Sözüm ona cennet uğruna yaşarken
İlahiyat kurallarında mı saklıydı diyarı?

Sen bir inci ben ise sedef
Bekliyoruz kursağında dünyanın
Bundan böyle denize atılmış her çocuk
Gözleri kapalı birer balık olacak

3.9 Müslüm Baba

Müslüm baba
Anlat hadi be başından geçeni
Oturmuşsun da kafayı çekip
Çıkmaz yollarda tek başına

Hayret sana dönmez bakışlara
Bir hayli tebessümün
Belki para değil aradığın
Kim bilir nerdeydin nerdesin

Yoksa salı mı oldu yine
Buraya kadarmış sözde dostluk
Ne kaldı ki adımlarından geriye
Adından başka

3.10 Eşik

Farkındayım her şeyin
Ne arkamızda biriken yazılar
Ne de üstümüzdeki tanrı kalır
Tek bir tebessümden geriye

Duymaz mısın sen de
Anılardan çıkan çocuk çığlıklarını?
Sonunda sınırlarımızı aşacağız galiba
Bir martı güneşin eşğinde kırılıyor

3.11 Karanlık

Hatırlarım mum ışığında
Etrafı saran yağmur sesini,
Gün olur da insan
Karanlığa seslenmeli.

Yine bir düzlükte bulmuşum kendimi
Hafif adımlar tan vaktinde
Hülyalar gelip gelip geçiyor
Son mahsülleri toplar gibi

Doruklara ulaşmış anılar karşısında
Bir eski dost gibi eğil
Karanlıklarda bir sen varsın
Ama hatırladığım yüzle değil

3.12 Yol

Bak da gör nereymiř dünyada yerin
Merhumlar doluşmuř hepsi de çirkin
Etten sıyrıldı mı beş kuruşluk derin
Hesap gelince halimiz aynı

Kimimiz dünyadan gelip geçer
Kimimiz durur tökezler
Bulamazlar yerde arayıp da yolu
Asıl yol bařta biter

3.13 Yaz Sabahı

Bir yaz sabahı at kafayı
Atabildiğin kadar uzaklara
Bir deryayı düşle gönlünde
Bin parça acının akıntısı
Belki de yağmurun tenle buluştuğu anda
Ağlayacaksın dudaklarında mazinin anısıyla

3.14 Çamlıbel

Bacadan çıkan duman
Adeta havada donup kalmış
Bir nehir güneş gibi
Yükseliyor karlı tepeler arasından

İnci beyazlığındaki düzlükte
Ayakta kalabilmiř son ağaç
Önünde uzanan dağlar karşısında
Fark edilmiyor bile

3.15 Benlik

Acı ama söylediklerin çok doğru
Biz hiç özgür olmadık
Bilemedik bugüne değin
Aslında özgür olduğunu
Gökyüzünde uçan kuşun

Ve karnımı doyurmak için
Onu her defasında vuran kurşunun

Hiçbir telafisi yok
Bensiz geçen günlerin
Tasasız dertsiz bir yarın
İşte o an güleceksin

3.16 Ebabil

Bir güneşim olsun benim de
Sabahı akşam eden
Ya da miyobumu teselli edecek
Ebabiller gökyüzünde

Göz göre göre sevgili olmak
Dudaklar birleşince de
Farklı adları anmak

Yüce dalgalar neye durur
Aşk beni sırlıslam etmişken
Geçmişim öksüz bir deniz olmuş
Her damla bir acı

3.17 Papatya

Bir çiçek olmak isterim mesela
Tarlalarda tek başına
Koparılmaya kızmam ama
Kızlar saçlarına taksın beni

Bir çiçek olmak isterim mesela
Gündoğumu gibi sessiz
Ve uzak diyarlar gibi hareketsiz
Ne ben uzanyım onlara
Ne de fark etsinler beni anında

Bir çiçek olmak isterim mesela
Güneş gözlerimi alırken
Saçlarım rüzgarla esmeli
Bütün bir dünyaya bağlıyken
Gidecek bir yerim olmamalı

3.18 Kara Saat

Bu kara saatin ötesinde
Bir şeyler oluyor gizliden gizliye
Eşsiz diyarları düşleyenler için
Sabahı hazırlıyorlar gerçekliğe

Ben de görmek isterim saklananları
Herkes uyurken ardında
Kara saatlerde
Ay ışığından kaçan

Emin olamam görmedikçe
Merak etmez misin güneş nasıl doğar
Ve her gece nasıl öldürülür
Ay tarafından

Gece ve gündüz birbirini öldürürken
İnsan beyaz uykusunda

3.19 Elveda

Ayakkabıları çıkarmış
Bekliyor ufukta
Yaşam aynı kalsa
Rüyalarım boyunca
Bunu diler durur günden güne
Ve yolculuğa geldi zaman
Gözyaşların sahte olsun istemem
Bu acıklı sonda
Elveda

3.20 Ölüm

Hayatım gözlerinden akacak bir gün
Dudağından kopup kollarına düşeceğim
Benim için dalgalar duracak
Sonrasında sevebilecek miyim seni?

Boş yere kan çanağı gözlerinden
Akıtma onca yaşı benim için
Aslını bilsen üzülmezsın
Her şey senin için sevgilim

Yansımam akşam karanlığında bir camda
Seni izliyor olacak amaçsızca
Yaşamım kalbinde saklı kalan bir gizemdi
Şimdiyse yalnızlık beni ele geçirdi

Bekle hemen gitme son kez bakayım sana
Aşkın beni ayakta tutacaksa sevme beni asla

3.21 Küskün

Sevgi dolu bakışların arkamda
Hayata ksyorum
Geçmiş olacak yaşadıklarımız
Bazen kokunu alıyorum
Severim belki diye her nefeste
Yapayalnız ağlıyorum
Beni bu hallere getiren
Aşkı kınıyorum

3.22 Bir Sonbahar

Son olmuş sonbahar
Artık çürümüş bir ağacı elledim
Tattığım dudakların yankılandı aklımda
Kupkuru ve soyulmuş dudaklar

Baktım durdum maziye
Yine kendimi buldum
Yıkılan binalar altında
Can verdi gençliğim

3.23 Sanrı

Bir bildiğim var ki benim
Yalnız kalmamak adına
Çok şey yapmışlığım olmuştur
Bir çift yürek kopardım içimden
Hadi olsun da, ölüm altında
Bir kez yaşasın

Tapılmayı beklerken gece saatlerinde
Bakın ilk kez şahit oldum
Caiz olan yürekmiş verdiğim
Kardeş kanına bulanınca topraklar

Şimdi hiç olmadığı kadar
Gazap ateşinde yanmaya mahkum
Bambaşka olanları
Parmak uçlarıma dayandırıyorum

Şakaklarımdan akan saç tanelerine de
Bakacak olursak
Yapılan her yanlış
Yas tutuyorum

Gerçek şu ki
Güneşi gözlerime
Yaprakları saçlarıma benzetecek
Topluluktan da medet ummak
Aptallık olurdu

Hakikat
Gökyüzünden düşen gözyaşlarımdadır

3.24 Nazire

Dudaklarına hasret bu dünya senden gari
Buruk bir acıdır ismini tekrarlamak bile

Mühr-ü Nübüvvet elemden dökülen kanlar
Gözlerinden esirgenmiş kısır topraklara bile

Sanma ki ruhum hoş bir saadet içindedir
İnandırılmaz cihana mest-i nazım bile

Öyle bir ah çekeyim ki ta derinden
Sızlasın aşkı tatmamış bile

Beyhude bir hayal ızdıraplar ey Neşati
Fani güzele baki aşkı anlatamazsın bile

3.25 Resim

Gökyüzü sanarak düřtüm
Saçlarına yansıyan yıldızlardan
Yıllar uzamışken buraya kadar
Ellerimi tutman niçin gerçek gelmiyor artık

Gün gelir de
Cevap veremezsem bakışlarına
Anlaman gerek
Yorulmuş gözler yerinde değil artık

Gecenin karanlığında
Resmini elime alıp bakıyorsam
Bir başkası gelir de
Seni içinde yaşatır diyerdir

3.26 Hayat

Hayat bitmek bilmez
Sonunda yıpratır herkesi
Kimi senelerce bir yalamı yaşar
Kimininse yalandan ibaret hikayesi

Hayat dediğin tek kişilik bir düello
Fazla söze gerek yok zaten
Ya yen ya da yenil
Ölüm bile bu kadar gaddar
Bu kadar sensiz değil

Bir sen kaldın işte rüyalarda
Adın yazılı yalnızlık sahnesi
Senin günlerin sahipsiz, bambaşka
Benimkilerse pazartesi.

3.27 İnsan I

Gelecek günler çoktan geçti üstümüzden,
Geçmişimize yazgın birer insan kaldık.
Anlaşmamak elde değil el kadar mesafede
Mesafeler işte, birbirini katlediyor.
Aramızda desen silinmeyen yazılardan duvarlar,
Sen, ben; biz etmiyor.

Sırt sırta verdiğimiz anlar birbirimizi tanımasak da
Utancımız şekilden şekle giriyor.
Ölümüne korkuyoruz kendimizden;
Ölümün içine doğmuş bir ifade
Veya ifadenin taktığı maskeyiz.

3.28 İnsan II

Düşünsene beyaz çarşafar altında
Günahlarımıza soyunuyoruz
Diğer herkesi boşver, yalnız ikimiz varız
Çelimsizce titriyoruz içimizdekilere karşın.
Belki dudakların kapalı
Bir adın yok hayatta
Yine de kulaklarımdan eksilmiyor ağlayışların

Geçmişin kaydını tutan kim?
İhanetin bile acısı bir gün sürüyor tende
Ne kadar derin olursa olsun, yara bu
İçine kapanmayı biliyor
İnsana hiçbir şey koymuyor maalesef
Fırsat buldu mu
Arkasını dönüp gidiyor

Susuyorsun şimdi,
Yüzün beş para etmez halde, bıkkın
Kim bilir
Bir sonraki nefesin nerde atacak
Kalbin nerde sönecek
Ölmeyi bekleyeceksin usulca

Bense işte hep çocuk kalmışım
İlk günkü gibi aptal
Koynuna her yattığımda sana
Anne diyorum.

3.29 Yalnız

Yalanmışız, gerçek değilmışız
Onca keder boşunaymış hep
Neydi öyle her gece kin kusmak dertlerden
Elimizde boş kalan siyah poşetlere
Hatırla ki şehri aynıydı günlerimizin
İki kadeh içinde dolup dolup bittik
Ne bir damla fazla, ne de azdı hayatımız
Kafamız berrakken kendimizden
İki adım öteye taşamadık
Buğuluydu camlar, uzaktı gökyüzü
Ayaklarımızı olmayan yolların tozu sardı
Yıllar bile eskidi, ben yalnız seni aradım
Sen de kanmadın sözlere
Masadan sandalyeler eksildi
Sayımız bire bir kaldı

3.30 Acılar

Acıların elle tutulur bir yanı olsaydı..
Herkes kendi kalbindekileri eline alıp sıkıca sıkısaydı..
Tek bir çırpıda boğup öldürebilseydi..
Bir adı olmasaydı mâzinin..
Aklımıza yaşayamadıklarımızın
anısı gelmeseydi böyle anlarda..
Dokunmaya muhtaç olduğumuz teni
bambaşka vücutlarda aramasaydık..
Yalnızlığımızın baş rolünde
yoktan yere o kokuyu duyup
onu görmeseydik aklımızda..
Başkalarına baktığımızda o gözlerden
bizi izlediğini düşünmeseydik..
O soğuk gecede ısınan yanımız hiç
soğumadan yanmaya devam etmeseydi..
Ve her defasında kendimizden ödün vererek
başkalarını mutlu etme gayesine girişmeseydik..
Uzattığımız her elin ulaştığı bir yer..
Bir sahibi olsaydı..
Gördüğümüz tek bir yüz
Yüzümüzden akan tek bir gözyaşı
Bakınca istemsizce gülümsediğimiz
Tek bir kişi olsaydı..
Hele sonumuz en başından belli olsaydı..
Hiçbir şey olmamışçasına sessizce
ayrılabilseydik bu dünyadan..
ve yok edilebilseydi gelecek günlerin acısı..
İşte bu şiire hiç gerek kalmazdı.

3.31 Umut

Bazen,
Aklımın doruklarında yankılanan
İnsan olmanın o derin,
hazin soluğunu duyar gibi oluyorum.
Başkaları adına utanıyor,
başkaları adına üzülüyor,
başka adları seviyorum.

Duygularımızca yeniliyoruz her gün,
İnsan olmak bu işte,
Yalnızlığımızı başkalarına bulaştırmak için
Birinden diğerine amansızca koşuşumuz.

Umut, tanıdıklarımızın en tehlikelisi belki,
Hatırlamayacağımız günlerin heyecanını yaşatıp
Olmadık yerde onun kokusuyla beynimizi deşiyor.
Saçmalıklardan türettiğimiz dertlere,
Yürüdüğümüz yollar yetmiyor.

Günlerdir,
İnsan olmanın o derin,
hazin soluğunu duyar gibi oluyorum.
Bazen kendi ağzımdan,
Bazense kendi ağzımdan.

3.32 Anne

Ne güzeldi yaşamak bir bütün gibi,
Aynı sıcaklığı paylaşmak tek vücutta.
Ne gecem vardı ne de gündüzüm
Bildiğim tek güneş sendin aslında.
Aylar geçti bir ses çıkartmadım
Benim kulağım ne desen sendeydi
Fazla tekmelemiş olmalıyım, kızmışlar
Gün geldi ayırdılar bizi anne

Bir tokatla gerçeği yüzüme vurdular;
Seninkinden çok farklı,
Tanımadığım adlar zikrettim.
Benim karnım toktu sevginle, yine de;
Anne yüzü görmemiş topraklardan
Akmayan mecralara susattılar
Ne verdilerse ağzıma, kusturdular
Gün geldi ayırdılar bizi anne

Dünyanın neresinde hiç bilmediğim
Yeni yollar gördüm haritama sığmadı.
Tarif et dediler; senin yanın dedim,
Her dört duvar adına ev koymuşlar.
Sen gidince tüm varlığım sana hasret
Yastığımı koklaya koklaya uyudum
Yapayalnız bekledim akşam gelmeni;
Gün geldi ayırdılar bizi anne

Belki doğmak ölüme en yakın andı
Gökyüzünü görsem de uzanamadım
Seneler aktı gözlerimden
Zamanın akışına uymayan tek şey kandı
Bense işte hep çocuk kalmışım
İlk günkü gibi saf

Koynuna her yattığımda sana
Anne diyorum.

3.33 Mavi

Bugün günlerden mavi
Gökyüzü mavi, deniz mavi
Herkes, her şey mavi...
Mavilikler içine bırakıyorum kendimi
Küçükken esip giden rüzgarlar
Dinleyin geri geliyor

Sen bile buradasın şimdi
Senin yerinde zaman
bir on sene kadar duruyor
Durduğun yerde şimdi
Çocukluğun kayboluyor
Yüzünü çevirip bi bak bana
Gözlerinde ilk günkü masumlüğün
Ellerin hafifçe yosun kokulu

Benimkilerse gecenin karanlığına
Yakılmış bir sigara gibi sessiz
Rakı kokulu

Bugün günlerden mavi
Hatırlamak hasretten beter
Yok olma kaygısıyla insan,
Geçmiş günlere sığmıyor ama;
Yıllar önceki ben,
Beni hatırlamıyor.

Madem giden kimse geri dönmüyor
Anılara hapsediyorum yıllarımı

Zamanın çeteleleri kalbime kazılı
Bir yalnız iki yalnız derken
İnsan dört duvarın yankısını
hiç kendi ıslığında duyar mı?

Mavi,
En güzel tablolar için bir dert sadece
Bin farklı tonda yatar acısı eski günlerin
Dalgalara özlem içinde baksam
Aklımı dönmeyecek yerlere kondursam
Denize meydan okur mu yine gözlerin?

Bugün günlerden mavi
Belki de koyulaşır ama yarın tüm renkler
Bir tek adımız kalır çelenklerde
Çocukluğumuz kaybolur renklerde...

3.34 Kızıl

Şu geçen üç günde tanıdım seni
Bil ki unutmaya değersin.
Aynı yolda rastlamadan geçiyor,
İki hayat kaçırıyoruz birbirinden habersiz
Kazananlar değişmez, aynı
Kaybedenlerse hep biziz

Bunu bilmek işine gelmez ama;
her gidişin bir gidişi vardır
İnsan gittikçe daha da
Uzaklaşabilir sevdiğinden

Hayat bir maraton belki gözünde
yönün devamlı bitişe doğru
Benimse yolum çizgisiz
Ama yönüm şaşmaz
Ya başlangıca ya denize doğru

3.35 Hatır

Büyümesi bir kişinin
gözlerinin önünde
Aslında hiçbir zaman
büyümemesi demektir
Yıllar bile geçse ne zaman ona baksan
Aklında hep ilk günkü hali canlanır

Buna karşın sen de yaşlanmazsın
Anılar kronolojik değildir çünkü
En çok yer tutan, ilk hatırlanır
Dünyada tutunacak yeri olmasa bile

Kim ölmüş bu dünyada
hatırlamaktan?
Hele unutilanlar hala
nefes alıyorken.

3.36 Ölü Adam I

Bir adam tanıdım aslında ölüydü
Yalandan yaşıyordu kendisine sezdirmeden
Kimse söylememişti ona öldüğünü.

Emanet gibi tutardı ellerini
Taştan çiçek yontmaya çalıştığı zamanlar
Hem de bütün bir dünyaya inat
Gerçeğinkinden daha narin olurdu yapraklar

Hep aklında bir soru vardı ama
Kime soracağını bilemezdi
Cevaplar aradı çiçeklere bakarak
çiçek sandı kimi zaman kendini
Cevaplar aradı güneşe bakarak
güneş sandı kimi zaman kendini
Su birikintisinde bir canlılık vardı
Kendini aradı yansımaya bakarak
kendi sandı kimi zaman kendini
Hiç bilemedi işte böyle;
Kimdi, nereden geldi?

Ödüyü kopuyordu adeta ölmekten
O adam aslında ölüydü
Kendini aradı hep;
dışarlarda, uzaklarda
Kendini bulsa hikaye biterdi..
Küçük bir ana hapsolmuştu sadece
Nefes almayı yaşamak sanacak kadar
Küçük, küçücük bir zaman dışında
bütün zamanlar ölüydü.

3.37 Ölü Adam II

Bir adam tanıdım aslında ölüydü
Yalandan yaşıyordu kendisine sezdirmeden
Kimse söylememişti ona öldüğünü

Hem de her gün dirilmesine karşın
Ölümünden korkarak eskitiyordu hayatı
Gökyüzünün kızıl şeridinden kaçarak
Gecenin karanlığına sığınıyordu
Saklamak için hatalarını

Belki bir anlığına unuttur sandı kalbi
Hiç anımsamadığı çift kişilik rüyaları
İçten içe eksikti bu kesin
Geçmişin yükünü kimde bıraktı
Kendi de bilmez

Solmuş gözlerle baktığı gibi dünyaya
Dünya da ona bakar oldu acıyarak
O zaman anladı, o adam kimdi
O adam aslında ölüydü
Bunu anladığı an
Küçük bir ana hapsolmuştu sadece
Kalbin atmamasını ölmek sanacak kadar
Küçük, küçücük bir zaman dışında
bütün zamanlar yaşadı.

3.38 Baba

Yeni doğmuş bir bebek kadar
günahkar değilsin gözümde
N'olur affet beni
İster yıllar geçsin
Sayfalar eksilsin takvimlerimizden
Hele ki bütün umutlarım
kesilmiş olsun hayattan
Yalnız başımı yaslayayım göğsüne
Bana şiirler oku eskisi gibi
Saatler boyu kazıyım düşlerime sesini
Düşünde gözleriminse, gözyaşı olsun

3.39 Yarım Adam

Ben yarım kalmış bir adamım
Anılarda, yapayalnız

3.40 Veda

Bir veda çok mu gelir yüreğine tanrım
Ne olurdu birbirini sevse tüm canlılar
Bütün kudretine karşın yine de yalnızsın tanrım
Senin de bir kere olsun öpülmeye ihtiyacın var

Bütün günahlarımız karşında işte
Bakmayan ama
gören gözlerinle yargıladığın kadarız
Öfkeyle uzaklaşan kalplere duyurulur
Sana veda edemeyiz ki tanrım
Bütün sözler yarım kalır

3.41 Ayça

Kimsenin aklına gelmez
günışığında parlamak,
Hem de bir kızın gözleri içinde.

Yıllar alıştırmıştır,
Kokusunu alamazsın dudakların,
içinden yalnız öpmek gelir.

Alınmazsan söyleyeyim,
Beşeri bir hayvansın,
en yapayından.

Dürtülerin var sanırsın,
sana karşı koyan.
Ama esasında kendine yenilirsin,
bazen de kendin sana.

En büyük mücadeledir sanki
Ayrılık döşğinde
Bir kızın kafasına girmek,
yaşayabilmek için sadece.

Ellerinde kanla çıkarsın mezardan ama
Kimsenin aklına gelmez
Yaşarken yaşamak,
En doğrusu buysa bari,
yazsınlar bir kenara
her geçen günün
gölgesi altında üşüdük diye
Biz de yaşayarak öldük.

3.42 Bencil

Öyle bakma canım;
Sana ayrılan bir mutluluk yok
Başkalarının gülümsemelerinde
Hayatın buna bağlı değil mi?
Çok belli ediyorsun.

Belki şöyle iki saniye karşıma geçsen
Tüm hayatını anlatabilirim sana
Güzel bir masal tarzı dinlersin
Canın sıkılır ama bayat gerçeklerden
Kelimeler arasına sıkışıp kalırsın

Sormadan edemiyorum bunu;
Acaba ayı hiç sabah vakti
Görüp de şaşırmış mısındır?
Ya da düşüncelerinle baş başa kalmaktan
Korkmuş musundur hiç,
Gece vakti kalem elinde
Hem de tam yazmaya yeltenirken
Mürekkep kalmazken?

Herkesin rolleri belli,
Kendininkini belki hiç
Bilemeyeceksin,
Kaçamayacaksın da ama
Başka zamanlarla başka dünyalara

Beni sorma hiç,
İki bira söylediğim kadar
Yalnızım kendime
Sen çok bilmezsin bunu
Ait değildir dünyana

Öyle bakma canım;
Sana ayrılan günler yok
Başkalarının geçmişlerinde.
Kendine çizdiğin duvarlar ardına
Devam et, saklan
İyi edersin.

3.43 Bırak Kalemî

Bırak kalemî, yazma göğë, yıldızlara
Yağlanmamış kalplerin gıcirtısı aldatmasın seni
Sevdanın çarkları soğumuştur şimdi,
hem de baştan aşağı paslı
Gözlerin sevince güler ama sonrasında hep yaşlı

Bilmezden gelir gibi yürürsün
Olduğun yerden uzaklaşmamak kaydıyla
Yerin üstü hep ayağının altı
Unuttun mu yoksa?
Nasıl tok tutar boş tabaklarla zamansız bir kahvaltı
Ya da vidası tutmaz çekmecelerde
Yayılışıyla o naftalinli kokuların sancısı
Oysa zamanın tek bir kusuru var ki
İpıslak yüreklerde acının yancısı

Ne zaman başladın peki ya yaşamaya
Küçükken cevapların varsa da soruyu bulamamışsın
Şimdi fayda etmez aklının ermesi
Artık hiçbir şey ve hiç kimse çift değil
Fakat merak etme yan yana oturabiliriz akşam yemeğinde
Tek tabutta iki vücut buluşana değin

Bırak kalemî, yazma göğë, yıldızlara
Dolanmasın mahrem sözlerimiz
Öksüz kalplerde ağızdan ağıza
Ne olmuş yani sen de şiir yazıyorsan sabahlara kadar
Kendini bilmez şairler yazdıklarını hep kızlara adar...

3.44 Yetişkin

Kimşesiz bir çocukluk
Yatağının başucunda boş evin tek yalnızı
Çekmecesindeki oyuncaklarla oynamasına bi çare
Kendi kurduğu oyunlardan kovulması
Oysa oyuncaklar yaşlarını bilmez
Ve de olgunlaşmazlar zamanla
Ancak solmakta olur renkleriyle
Yüzlerdeki değişmez ifadeler

Abim olsun da istemedim hiç
Tanımadığım amcalar, yengelerle büyüdüm
Seneler boyu tek bir kelime duymadan
Hangi birine sorsanız uzaktan yakınımıdılar ama
Uyuyana kadar başucumda kimse durmadan

Ne güzel olurdu oysa
Öğretmeselerdi bir maarifetmiş gibi
Kimmiş o dillerden düşmez Ayşe
Ve top tutmaktaki Ali
Büyüyünce ben de öğrendim adam akıllı
Yetişkinler gibi kin tutmayı, yalan söylemeyi
Bir iplik ardında eskitmek seneleri
Alındığı unutulmuş ceketlerde
Farkına varılmamış sökükler gibi

Artık kalemler kırıldı
İdamım kesinleşmiş
Çocuğu boş diyorlar kendi ellerinle
Çocuk güler gibi ağlıyor
Hatırladıkça dizine bakıp sokaklarda düştüğü yerleri
Unutmasını söylüyorum geçmiş
Güler gibi ağlıyor çocuk
Ve ben eski günleri anıyorum

Sükûneti mühürlüyor ama son bir sözle, aşıyor bendimi:
”Herkes rahatça ayrılabilirdi sanki,
insan ölümü bir kez yendi mi.”

3.45 Bir Varmış Bir Yokmuş

Yürüyüp de sonunu getiremediğimiz
o sahilin başlangıcını kimse sormadı
Herkes çünkü ortasında başlamıştı
Şimdi anlıyorum ne kadar masum olduğunu kalbin
Çünkü o görmeden, duymadan, tatmadan bağlanır
Aşkın sarhoş edici sıcaklığına
Ve bırakamaz bu yüzden
Zaten başında kabul saymadığı o devin varlığını.

Bazıları fabllara inanır
Eşekler konuşur insan diliyle eşek gibi
Diğerleri de peri masallarına inanır
İnkâr yok biz de inanmıştık
Kötü başlayan bir hikayenin güzel biteceğine
Hikayemizin bir peri masalı olacağına

Geceleri yağmur yağacaktı herkes evdeyken
Camlarda hep bir ağızdan damlaların senfoni,
Gündüzleriye güneş doğacaktı,
Ve hiç batmadan bir kez daha doğacaktı,
Ve bir kez daha kendi gölgesini aldatarak
Ne olduysa olması gerekti
Çocuklar mucizelere inanmasın diye
Bütün sayfaları yırtıp attım.

Şimdi gözlerin denize meydan okusa kim yazar?
Hiç bir sahilin sonuna yürüyüp de ulaştık mı?
Ya da bellemiş miydik ayın gökyüzünde yükselişini,
Gözümüzden yaşlar akarken?

Hiçbir önemi yok artık
Çiçekler açmıyor diye onları sulamıyorum,

Eski günleri arasam da gelecekte bulamıyorum,
Aşkın bir dönemi yok artık
Hepsi hatıralar ve acı.

Ama yine de hatırlamaya mahkumum
Yüzüm unutsa bile yüzünü
Ellerim asla unutmayacak;
Dokunduğu her tende yaratmaya çalışacak
Mermeri elleriyle yontan bir heykeltıraş gibi,
hüzünü.

3.46 Uzakta

Makinelerden uzakta,
Taşıt seslerinden, bağırlardan,
Çağrılardan kalp atışlarını,
Epey uzakta;
Uzandım bir bankın,
Geldiği yerlere sessizce hasretine.
Bulutları izledim güneşin batışına karşın
Hep bir yokuşa sürme istediğinden olsa gerek
Bir an için unuttum korkusunu, o uzun dönüşün.

3.47 Gece Yürüyüşleri

Rüyalardan bir parça çaldım,
Nehirlere bezeyip
Deniz yaptım, ufuğa uzana değin.
Efsunlu diyarların süsünü kondurdum
Geceleyin denizden çıkmış ağaçlara
Ve tavşanları kovaladım karanlıklar içinden
Gerçekliğin çizgisine hoplayıvermiş.

Belki gerçek değil de
Yürü yürü en sonunda
En baştaki rüyaya uyandık;
Sen masal, ben su değneği
Sabahlara kadar
Sen beni düşle, ben seni.

3.48 Garip

Bir kız takdim eder dudaklarıyla cenneti;
Saklı kalmış cehennemler arasından,
Sense durmadan düşünürsün;
Bir ihtimal, gündüz gözüyle görünen ayın
Ay olmadığını.

3.49 Gözlem

Yalnız açan çiçeklere tepeden bakarken
Unutma sen de yalnızsındır,
Ve aceleyle açamazsın bir türlü
Sahip olmadığın yaprakları,
Üstünden birinin gözleri altında.

3.50 21. Yüzyıl Tragedyası

Ne aklıktır derdi onun
Ne de eline alıp dokunamadığı toprak
Kısılmış gözlerle bakar gökyüzüne
Ve sanki kaymayan yıldızlardan öğrenircesine
Gözlerini ovalar, ağlayarak

Hakkı tabi ama insan olmak, insan olmadan hem de
Kaybolması gibi yedi milyar kişinin
Tek bir kişi içinde
Burda ilahi adalet ne arar, haydi git duyur
Gelip toplansınlar eğri büğrü bir top üstüne
Söyle onlara ki en kötüler, en günahkarlar bile
Gece yataklarında cehennemlerde yanışı düşünmeden
Vicdanları hür uyur

Bir utanç kaleminden çıkmış gibi bu dünya
Kahramanların kanla yazılı hikayeleri bile ortadan yırtılır
Hayattan geriye gerçi kahramanlar da kalmaz
Herkes daha bir iyi, daha bir asil görünür burda ama
Her yansımaya düşecek ayna bulunmaz

Elinde bir kova suyla ne yapacaksın
Sakın onu alıp da yerlere dökeyim deme
Çiçek sulandıkça hapsolür çünkü bulunduğı yere
Sen ise hapsoldükça sulanırsın

Her şeye sıra gelir, yeter ki bekle
Ölmeye bile izin var, hiç doğmamışsan eğer
Fakat sen de seviyorsan diğer herkes gibi çiçekleri
Hiçbir anlam ifade etmez solması dalındaki gülün
Ve konması on yıllar sonra
Bir garibanın naaşı üstüne

Ne aklıktır derdi onun
Ne de doğumdan beri hasret kalması toprağa
Belki tekrar bile oynanır gelecek yüzyıllarda
En güçlümüz, en yığidimiz bile
Kırık bir toka karşısında ağlayakalır
Üç beş cümle, yahut bir isim bile etmez bin yıl süren yası
Alın size işte yirmibirinci yüzyıl tragedyası.

3.51 Anı

Günden güne kayboluyor
En sıcak kucaklaşmalarımız bile
tatsız gözyaşlarıyla sıyrılmak niye ?

günden güne kayboluyor
eskiye dair birkaç hatıra
öyleyse yarını anmak niye ?

insan ne de hızlı yabancılaşıyor kendine
kimse geçmişi aratmıyor bu denli
senin gözlerindeki hatıra niye ?

ne kadar uğraşsam da
sığdıramıyorum koca bir hayatı
tek bir kareye
âm fotoğraftan değil de
fotoğrafın içinden hatırlayayım diye

3.52 Beraberdik

Beraberdik biz;
bu denizin,
bu can çekişen tenin ötesinde.
Yıllar biriktirecektik daha.

Biz beraberdik, yüzyıllar önce belki;
kendimi bununla avutuyorum,
sen pek hatırlamazsın
küçük bir çınarın
daha ufak, açılmamış
ümitli kollarında
yan yana

Belki de bin yıllar önce
aynı toz bulutundan yağrulan
iki yıldız gibi
birbirimizin gözlerine baktık ve
parladık.

Kıskançlığın tuttu bazen,
delice parlayan ateşin
yumuşaklığına tutulup tutuştun.

Beraberdik biz;
beraber olabiliriz yine
yeter ki sevdayı yıllara dökmeyelim
bende hasret yapıyor.

3.53 Mitos

Suda bir yansıma var
Ağacı andıran
Ağaç değil

Gökyüzünde bir ışıma var
Güneşi andıran
Güneş değil

Ne arkamızda attığımız adımlar bizden
Ne de şuracıkta atan kalbimiz
Bir geçmişimiz kaldı eksilmeyen elimizden
Onu da anmaya dayanmaz halimiz

Bir suçlu gibi dönüyorum şimdi
o birlikte oturduğumuz banka
Aklından hiç geçer mi
Nasıl da katletmiştik beni
Umut vaat eden, ipince sözlerle
boğarak
Geride kalbim tortulu, içilmeyen
Bir şarap şişesinin dibi gibi
Onu da fırlattık gitti

Havada bir koku var
Gülü andıran
Gül değil

Gülün yaprağında bir doku var
Tenini andıran
Tenin değil

Ne kalpten söylenen sözler içten
Ne de içten söylenen sözler kalpten

Bir yarınımız var yoğrulmuş hiçten
Ona da yaklaştıkça uzak görünür hepten

Gözlerim bozuk, yeni anlıyorum
Yaklaşan insan silüetleri uzaklaşıyor aslında
Ve ben hiç dinlemediğimiz şarkılara
bir kez daha başlıyorum
bitirmek'çün bu şiiri
Yazılanlar küçük bir ânı bile geri getirmese de
Artık gülesim geliyor okuyunca o nâmeyi:
"Çorak kalplerde ithâl aşklar yeşermez ki"

3.54 Esinti

Dudağımı ısırın dertler
Aklımı çelen bir gece
Başladım yine seni gökyüzünde
Yıldızlarla birleştirmeye

Gündüzler aldatmaca
Geceler gözlerimi örten bir iftira
Rüzgar niye hep daha bir sert
daha bir sert esiyor ?

İpin ucu kaçık
İçimde ölümü kucaklayan bir sapık
Kim demiş başlamadan bitmez
diye hiçbir şey
O lafı diyenin ağzına sokacağım

3.55 Bayram

Bugün bayram, neyi kutluyoruz ?
Sefalet içinde geçmesini mi
günlerin
Birbirine dolaşıp da ayrıışmayan
Karmaşasında yünlerin.

Sanki, okuduğum, o mutlu sonla
biten hikayeler
Bir yerlerde devam ediyor
ve vahşice noktalanıyorlar
satır sonlarına doğru,
sayfalar yetmezken.

3.56 Prensos

Prensos uykusunda
düşlör bir nehrin
hareketsiz akan kollarını
yüzeyinde görüyor çökmüş yüzünü
bir ad koyamıyor kendine

biliyor ki yalan her şey
seviyor bu yalanı
tutamadığı hayal dokusuyla
masallar anlatıyor
ve dinliyor kendi ağzından

nasılsa geçip gidecek
bir gün her şey
yatıyor usulca su yatağına
oluyor gökyüzünün aynası
bekliyor ölmeyi
prensos uykusunda

3.57 Günsüz

Bir gün bakmışım olmuşum
bir gün bakamadan ölmüşüm
o tatlılığına avuçlarımdaki suyun
ve yitiremeden kendimi içlerinde

Bir gün acının içine doğmuş
bir gün ben doğurmuşum acıyı
yaşamak pahasına da olsa
ne bilirim ki ben
ödünç aldığım hayatla
tanınadıklarına can veriyorum

Bir gün tüm insanlığı suçluyorum
bir gün ben tüm insanlıktan da suçluyum
anlıyorum ki esas kabahat
suçluların yanında
en masum olanda

Ve bazen
tüm günlerin ötesine uzanıp
her şeye yine
en geriden başlıyorum

Vakti, seyri
olmayan yolculuklara çıkıp
en başında nerdeydim
unutuyorum

Madem gelen tüm günler
bir gün elbet geri dönecek
bu işe benden başka kim
“dalgasına” diyecek ?

3.58 Gizem

iyice yumabilmelisin gözünü
tekrar açmak derdinse eğer
kalbini de sezmelisin yanındakinin
hele böyle akşamlarda
yanında değilken.

nefret duyuyorsun hayata karşı
bak bu güzel
ama günler bir şey getirmedi
hiçbir şey de götürmeyecek senden.

göğe aitsin aslında
arka yüzünü görmesen bile,
senden saklananlar
saklanmaya devam edecek
ta ki sen onları buluncaya dek.

3.59 Arzuhal

tüm keyfine vardığım şeyler
bir bir eksildi ellerimden
eksildi değil mi?

hep korktum elimde tükenmezi tutmaktan
belki sonra silmem gerekir diye
oysa söylediğim hiçbir sözü
geri de alamadım zaten
tükettim zamanla tüm kelimeleri
bende bir şey kalmadı,
sessizliği de paylaşamıyorum ki
neyi arzuluyorum,
biri bana gösterebilir
gerekirse elde etmek için
öleceğim şeyi.

3.60 Zerdüşt

içimde koca bir kahkaha
unutulmuş dualarla bir tanrı
eskitmiyor sözlerini eski günlerden
içiyor da acısını
kendi doldurduğu kadehinden

ne bir arzusu
kalmış hayatta
ne de ölmeyi gerektirecek bir neden
kim bilir diyor gülerek
kim bilir,
belki de hiç ölmem

oysa gözlerinde biriken uyku
şimdi ben olsaydım
yazardım hatırladıkça
daha yaşayamadığımız günleri
ve de anlatırdım doğmamış çocuklarımıza
nasıl var olup da
yaşayamadıklarını

3.61 İsimsiz 2

yavaşça sürüklüyordum kendimi
karanlık boğuyordu
defalarca bendimi
son adımı atmak bedeldi
her şeye
değilse de çöküp ağlamalıydım
bir köşeye

ey deniz sürükle beni uzaklara
kaybolmak istiyorum derinliğinde
ört üstünü geride bıraktığım
tüm adımların
kaybolmak istiyor işte
benimle birlikte
tüm yarınların

ağaç kabuğundan oyduym ufak kalbini
atmaya başladı avuçlarımın içinde
narin, sıcak ve kırmızı
inadı ardına attı avucumda sıktıkça onu
belki de hatırlattı bana
hala insan oluşumu

3.62 İsimsiz 3

eski şarkıların tadı
neden bu kadar
güzel geliyor
ondan da
eski kulaklara

ve benim burda
bakamamam gözlerinin içine,
duyamamam dudaklarından
çıkan hayat ışığını
sırf benim değil
tüm insanlığın ayıbı.

3.63 İsimsiz 10

eskiden ne güzeldi hayat
denize baktıkça sürüklerdi beni hayat
derinlerde bilmediğim bir ses
benden çok önce bana seslenmişti

her gece yaşamı unutmaya çalışarak uyukluyorum
düşlerde hayat buluyorum ama
hiçbir kaçarı yok kendimden

3.64 İsimsiz 11

madem geçmiş günler özlenecek
şimdiden duyuyorum bu anın hüznünü
önümdeki dakikaları tekrar yaşamak için
tek arzusu ruhumun
bir öleyim de kurtuluveriyim diyor

3.65 İsimsiz 12

Senin benim olma ihtimalini seviyorum
Sana ulaşmak en imkansız olduğu anda
Fotoğraflarına bakıp da uyuyamadığım geceler gibi
Ellerin ellerimde kayboluyor,
Olsun. . .

Sana tutunmak gerektiğinde dönebilecek
anılar varsa
varsın tüm gelecekler yok olsun
kalalım sevdamızla baş başa

3.66 İsimsiz 13

O çocuk da bizim gibi
Teknelerle yarışır, güneşi batırır, çevikti
Bir Eylül rüzgarında, aldı başını gitti.

Çekti maziyi gözler önüne
işledi günleri peşisıra
döndü muhakkak o büyük devin
şimdi yenildiği asıra
O çocuğun da bizim gibi
yalnızlıktı en büyük sorunu
Bir Eylül rüzgarında, aldı başını gitti.

3.67 İsimsiz 14

Ölümü düşünerek uyuduğın her gece
yaşamı dert ederek uyanıyorsun
yaşamla baş başa uyuduğın bir gece
bakmışsın
ölerek uyanıyorsun

3.68 İsimsiz 16

Bak diyorsun:

”uçan bulutların üstümüzde yeri yok ki,
ne pembe ne de mavi bu
denizler
ama senin gözlerin ela,
bu dünya, bu gökyüzü
kimlere kala”

hakkın var,
ama en önemlisi dediklerinin,
bende sonsuz bir utanma uyandıran
sımsıkı sarıldığında
kulağıma fısıldadığın,
”gitme” deyişin.

ne uçan bulutlarla bir derdim var,
ne de ayağımı yalayan deli
dalgalarla,
madem gitme diyorsun
pek âlâ
hakkın var.

3.69 İsimsiz 18

Damına konsam
Tenini sarsam
Adını sıcak tutsam
Söyle kimim ben?

Ruhum arıyor birini;
“sana güvenmekten aldığım zevki
başka kimseden almadım”
diyebileceğim birini

Ama biliyorum ki o sen değilsin
ben de ben

3.70 İsimsiz 20

Niye ağlıyorum ki böyle,
niyeyse ruhum kırık,
nedenler verin bana nedenler
hakkıyla ağlayamıyorum

3.71 İsimsiz 21

arkamda, adının anılmadığı
yetim seneler bırakmışım
tenlerine dokunsan soğuk ve kupkuru
çürümek umuduyla yaşama kafa tutup
birbirimizin gözünün içine baktığımız bir ay olmadı
kalplerimizde yarın adına bıraktığımız o boşluklar hiç dolmadı

hep sınırlar çizdik önümüze
gözümüzde büyüttüğümüz
kadardı ufak bir çizgi
oysa çizgiyi geçsek
arkamızda kalıyordu durmadan ötelediğimiz o benlik

öğrendik ki hiçbir şey öğrenememişiz
yaşama alışmaktansa
ölüme yabancılaşıp
anlara hapsolmaktansa
anıları hapsedmiştik
kendi içimizde

korkar olmuşuz bizi avucunda büyüten elden
halbuki bir anda yumruklar sıkılsa
hikaye sona erse
hepimizin çalacağı aynı telden

3.72 İsimsiz 23

ya az zaman vardı
ya da para yoktu
ya sözcükler kısaydı
ya da dilimiz dönmedi

rüzgar hep önümüzden esiyordu
kasvetliydi gördüğümüz rüyalar
bir kez olsun sabah,
güneşi görmemize yetmedi

bilemedik gençliğin değerini
çocukluğu onda bunda eksilterek
başkalarında bıraktık,
o yetim çocuklar şimdi ağlıyor.

4 Dörtlükler

4.1 I

Bir an düşündüm erken ölmeyi
İntihar falan değil aman ha
Merak sardı başımı, bilmem
Bensiz kalkacak mı şu vapurlar

4.2 II

Havada farklı bir şeyler var
Ya da yaprakların tonunda
Martılar farklı bir notaya mı geçmiş
Tek ben miyim farkında
Hayat zorla değiştiriyor
Ve bir şey yapamıyor insan

4.3 III

Nerden bilecekti diğerleri
Gözyaşları denizden tuzlu,
Mercanlarınsa sayılı günlerimizden
Uzun durduğunu

4.4 IV

Beklenen bir yenilginin izlerini taşır dudaklarımız
Kulaklarımıza ağıtlar kazınmıştır çoktan sabaha karşı
Bir elinde gül, gözden akanlarsa yadigarımız
Dünyamızdan bana kalan hislerim sana karşı

4.5 V

Bir gün gibi geçti yıllar
Birikik tohum meyvesini verecek diye
Asıl acı şimdi başlar, uğraşır durur
Bir yıl gibi geçsin günler diye

4.6 VI

Gözlerim görmüyor eskisi gibi
Nasırlaşmış tenim de uyarılamıyor
Sesimdeki yorgunluğu anlayabilir misin
Sana her veda edişimden sonraki

4.7 VII

Gözyaşlarım toprağa
Topraktan gökyüzüne
Gökyüzünden de kafama damlar
Daha da hüznendirir içimi

4.8 VIII

Bu nasıl bir cezadır
Ayrı kalmak gülüşünden
Dudaklarına kavuşmak için
Bir ömür beklerken

4.9 IX

Omuzlarında taşıdığı onca keder
Yürüyüşünden anlaşılabilirdi elbet ama
Belki de yağmurdan kaçmadığı zamanlar
Ağladığı hiç anlaşılmazdı

4.10 X

Öylesine yaşıyoruz bu hayatı
Hayat dediğin işte günübirlilik
Başladığımız yere hiçbir zaman dönemiyoruz
Geri dönsek biz, o değiliz.